

UBL: BKNOOG 356: 7

DE
T W E E J A A G E R S
E N H E T
M E L K M E I S J E.

Ein druck van 1763
by dusselnden uitgeven is
eender, tot in de blyf.

DE
T W E E J A A G E R S
E N H E T
M E L K M E I S J E

18356

DE
T W E E J A A G E R S

E N H E T
M E L K M E I S J E,
K L U C H T S P E L;

M E T Z A N G.
G E V O L G D N A A R H E T F R A N S C H E,

D O O R
P. F. L Y N S L A G E R,
T W E E D E D R U K.



Te A M S T E L D A M, by
J. HELDERS en A. MARS, in de Nes. 1794.
Met Privilegie.

TWEE JAAGERS

EN HET MELKMEISJE

KLUCHTSPEL

DE TWEDE DRUK

GEVOLGD NAAR HET FRANSOIS

DOOR P. F. L. VAN DER

TWEEDE DRUK



M. J. DER NED.
LETTERKUNDE
TE LEIDEN

De Gecommitteerden tot de zaaken van den Schouw-
burg, hebben, volgens Octroy, door Hunne Ed. Groot-
Mog. de Heeren Staaten van Hollanden Westvriesland,
den eersten November 1787, aan hen verleend, het recht
van deze Privilegie, alleen voor den tegenwoordigen
druk van DE TWEE JAAGERS EN HET MELK-
MEISJE, *Kluchtspel*, vergund aan J. HELDERS en
A. MARS.

Amsteldam, den 2 May, 1794.

Geene Exemplaaen zullen voor echt erkend worden,
dan die door één' der Heeren Gecommitteerden onderte-
kend zyn.

Ad van Dyrvelt

V E R T O O N E R S .

GUILLOT.

COLAS.

PERRETTE.

*Het tooneel verbeeld een bosch. Aan de eene
zyde staat eene boerenwooning.*

D E

D E
T W E E J A A G E R S

E N H E T
M E L K M E I S J E ,
K L U C H T S P E L .

E E R S T E T O O N E E L .

COLAS, *alleen.*

A R I A .

'k Ben tot op myn hemd toe nat ;
'k Slaap des nachts als op een rad ,
Blootgesteld aan wind en regen :
'k Ben bevroren en heel styf ,
En verkoud door al myn lyf .
Ach ! helaas ! wie kan 'er tegen ?
'k Ben bevroren en heel styf ,
En verkoud door al myn lyf .
Zal ik dan geen' troost verwerven
In de smart die ik verduur ?
'k Zal van kou en honger sterven ;
't Leven valt my bitter zuur .
Om een' beer , dien ik wil vangen ,
Ly' ik zulk een' bangen nood ;
Maar hy zal zyn loon erlangen :
Zo hy komt , schiet ik hem dood .

A 4

Heil

Hei! Guillot! Guillot! — Hy komt nog niet; die luije rekel! Hy had my beloofd, vóór 't kriecken van den dag, hier te zullen zyn. — Wat zie ik 'er deerlyk uit. — Hei! Guillot! — Ik wil wedden dat hy nog slaapt; ik wil ook gaan — maar onze beer — neen, laat ons liever wachten — hy komt hier gemeenelyk voorby: indien hy nou reis kwam — de droes! wat zou ik hem — (*Hy legt aan.*) Maar, met dat all', Guillot — ó! Guillot zal niet komen; ik zal hem moeten haalen.

T W E E D E T O O N E E L.

COLAS, GUILLOT.

COLAS, *Guillot gewaarwordende.*

Hal benje daar eindelyk! Je komt evenwel nog reis?

GUILLOT.

Jy bent wel haastig!

COLAS.

En jy wel langzaam! 't is nou wel tyd om uit jaagen te gaan, niet waar?

GUILLOT.

ó! Het is nog vroeg genoeg.

COLAS.

Ja, om niemendal te krygen.

GUILLOT.

Nog al die oude vrees? je bent een rechte onweersvogel!

CO-

COLAS.

Jy praat makkelyk; maar als je ook reis, zo als ik, den geheelen nacht onder den blooten hemel, in regen en wind..

GUILLOT.

Ho! dat is niets! dat zel wel weér droogen.

COLAS.

Nou, kom an, laaten we nou op den beer losgaan.

GUILLOT.

Dat kenje doen, asje wilt, ik voor my zalje hier weér verwachten. (*Hy gaat op den grond zitten, en haalt uit zyn' knapzak eenig eeten en drinken. Colas, dit ziende, stelt zyn snaphaan tegen een' boom, en gaat mede zitten.*) Benje nog niet weg? Toe, ga dan heen.

COLAS.

Ja, strakjes, strakjes.

GUILLOT.

Ja waart zo haastig.

COLAS.

Ja, maar, ik wist niet, dat we nog zo veel tyd hadden. (*Hy neemt de vles.*) Wat hebje hierin? is het een jajempje?

GUILLOT.

Neen, 't is wyn. Ik heb 'er een klein voorraadje van opgedaan, voor den gantschen dag.

COLAS.

Daar hebje wel aan gedaan.

A 5

GUIL-

GUILLOT.

A R I A.

Hoe 't lot moog' woeden,
Ik acht geen smart:
Zo lang ik hoop kan voeden,
Bezwykt nooit myn hart.

Al yd rusig,

Al yd lustig,

Leef ik, in den slechtsten tyd,

Wel te vreden en verblyd.

Ik ben vry van alle zorgen:

Kwelling, kommer of verdriet

Gevoel ik niet;

En dus zie ik, ieder' morgen,

Niets dan blydschap in 't verschiet.

COLAS.

De droes! ik had zulks ook wel noodig!

GUILLOT.

Wel nu! benje nog boos?

COLAS, *zyn' nap ophoudende.*

Ja, geef me maar wat te drinken.

GUILLOT.

Seldrement! jy hebt ook wel een' duivelschen halfstarrigen kop! (*Colas drinkt.*) Hei! hei! hou reis op! asje nou alles uitdrikt, wat zellen we dan voor van middag houden?

COLAS, *zyn' mond afveegende.*

Dat komt dat de wyn me, by men ziel, goed smaakt.
Waar hebje dien vond gedaan?

GUILLOT.

GUILLOT.

Dikke Piet heeft 'er me een vaatje van bezorgd.

COLAS.

Hoe! hebje dan geld ontvangen?

GUILLOT.

Van wien?

COLAS.

Wel, van dien koopman, die ons honderd guldens wil betaalen, voor de huid van den beer, welken wy schieten zullen.

GUILLOT.

Neen; maar dikke Piet heeft me geborgd.

COLAS.

Heeft hy nog meer van die foort.

GUILLOT.

Of hy 'er nog meer van heeft? Twaalf vaten vol, die de pyne waard' zyn om te zien.

COLAS.

Dat 's genoeg. Je weet dat me vyftig guldens, voor myn aandeel, in de beerenhuid toekomen?

GUILLOT.

Zo is 't.

COLAS.

Wel nou, dikke Piet zal 'er een gedeelte van hebben, en daarvoor zal ik een vat opdoen. — Aii ai!

Hier verschynt de beer.

GUILLOT.

Wat schortje?

CO.

COLAS.

Weg is men vat. — Ai! ai!

GUILLOT.

Wat schortje dan?

COLAS, *beevende.*

Ik stort men' wyn; hou vast. Ai! ai! kyk toch reis om.

GUILLOT.

Hoe beefje zo? wel nou, 't is de beer.

COLAS.

Wis en zeker is hy 't.

GUILLOT.

Kom, nu met lusten, ons fortuin is gemaakt.

COLAS.

Hy heeft een lelyke grins voor zen oogen.

GUILLOT.

Δ! Hy ziet 'er wél uit. Zie hem reis. Zie hem toch reis.

COLAS.

Ja, ja, ik zie hem wel, ik zie hem wel.

GUILLOT.

Waarom beefje zo?

COLAS.

Omdat ik zo koud ben: krygje snaphaan.

GUILLOT.

Hy is niet gelaaden en de jouwe wel; schiet.

COLAS, *aanleggende.*

Daar is hy, wacht.

GUIL-

GUILLOT, *zyn geweer laadende.*

Loop 'er naar toe.

COLAS.

Loop jy 'er zelf naar toe.

GUILLOT.

Houje hand toch stil.

COLAS.

Myn vingers zyn 's morgens zo styf.

GUILLOT.

Schiet dan.

COLAS.

Myn kruid is te vochtig.

GUILLOT.

Doe 'er ander op.

COLAS.

Je hebt een hoopen babbels; maar je voert zelfs niemen-
dal uit.

GUILLOT, *zyn geweer gelaaden hebbende.*

Uit den weg, ik ben 'er, laat me maar reis begaan.

De beer is vertrokken.

COLAS.

Ja, jy zelt de bot vergallen.

GUILLOT, *aanleggende.*

Waar duivel is hy dan?

COLAS.

Zwyg stil, zeg ik, zwyg stil.

GUILLOT, *hem valcpende.*

Zwyg jy zelf stil; ik zie hem; maar hy is te ver: ik

ken

ken hem niet meer raaken: foei! wat spyt me dat.

COLAS.

We hebben hem gemist, op een andere reis zullen we hem krygen.

D U O.

GUILLOT.

Wel nu, Colas?

Gy staat, als zot!

Colas! hoe nu?

Gy staat, als zot!

COLAS.

Wel nu, Guillot?

Gy staat, als zot!

Guillot, hoe nu?

Gy staat, als zo!

TE SAAMEN.

Foei! welk een ichade!

GUILLOT.

Is hy kapot?

COLAS.

Wel nee, hy, zot!

TE SAAMEN.

By gintsche boomen

Had ik er eds hem in 't gezigt:

Nooit zullen wy een tydsgewricht

Zo gunstig weer bekomen.

GUILLOT.

Is hy kapot?

Ik weet het wel.

COLAS.

Wel neen hy, zot!

Ik zag hem daar.

TE SAAMEN.

Ach! welk een spyt!

We zyn hem kwyt!

Foei! welk een ichade!

GUILLOT

Wat dekzel! verliesje den moed?

CO-

COLAS.

Neen, voor den droes! ik word 'er nu eerst recht vuurig op. Ik zal hem achternalooopen, maak jy je maar niet verlegen.

Hy gaat een' anderen weg in, dan dien, welken de beer ingegaan is.

GUILLOT.

Waar wilje naar toe? hy is den andren weg ingegaan.

COLAS.

Ik wil hem aan zyn hol opwachten.

GUILLOT.

Weetje dan waar het is?

COLAS.

Wel ja, ik heb het gisteren nog van verre gezien, toen hy 'er inkroop.

GUILLOT.

Loop 'er dan schielyk naar toe, ik zal hier op de brandwacht blyven staan, of hy somtyds terug kwam.

COLAS.

En ik wil hem aan 't dwaalen brengen, terwyl de wegen goed zyn.

GUILLOT.

Asje me noodig hebt, moetje maar reis fluiten, dan zal ik by je komen.

COLAS.

Dat is goed. (*Hy gaat en keert weêr terug.*) Luister; Guillot: wanneer je den beer ziet, moet je hem zo lang aan de praat houden tot ik weêr hier ben: ik zelfs wil de

de

de eer hebben van hem dood te schieten.

GUILLOT.

Ja, ja; ik zal hem zelfs naar je toe zenden, asje wilt.

DERDE TOONEEL.

GUILLOT, *alleen.*

Ja, brui maar heen, en vang hem, hy zal je wel opwachten. Die Colas is toch een rechte bloed! zonder hem was de beer ons. — Wat zal ik hier nou uitvoeren? — Ik loop maar gevaar om te verkouën. — Maar zo de beer echter eens kwam. Ja — laten we terwyl een pypje rooken, dat zel me verwarmen.

Hy seld zyn snaphaan tegen een' boom, neemt zyn tintel, en steek zyn pyp aan.

A R I A.

Komt het staal de kei te raaken,
't Vuur springt aanstonds uit den steen.
En de tintel brand metéén.
't Zyn byna dezelfde zaaken.
Als wanneer het minnewicht
't Meisje treft met zynen schicht.
't Hart zoekt hem te wederstreeven;
Maar hoe hard het weezen mag,
Liefde maakt, met d'eersten slag,
Dat het zich moet overgeeven.
Vuur te slaan, wanneer men wil,
Is voor Liefde maar een gril.

Wanneer ik aan dien Colas denk, kan ik my van lagchen niet weêrhouden. (*Hy roekt zyn pyp, en spuwt by ie-*

der

ieder rusting.) Hy beefde, als een blad — De beer ziet 'er toch, Jan straf me! wél uit! — Hy is zeshonderd guldens waard' zo goed als een duit, en we hebben hem voor honderd verkocht! — Ze hebben ons by den neus gehad; maar, geduld! we zellen het op een' ander' weêr winnen. — Maar, daar zie ik een meisje door 't bosch wandelen. — ze komt hier naar toe. — Wel de droes! kon ik reist twee vogels in eene schoot treffen!

Hy klopt zyne pyp uit, en bergt ze in zyne tabaksdoos.

VIERDE TOONEEL.

GUILLOT, PERRETTE.

PERRETTE, *met een' melkpot in haare armen,*
komt al zingende op het tooneel.

A R I A.

Ik kom, ik kom hier melk verkoopen:
Zeg, wie blijft 'er van gediend!

Op gisiren zat ik aan het strand
Met Koridon; wy plukten bloemen:
Hy nam my teder by de hand,
En sprak: ó schoone, waard' te roemen!
Gy, die myn hart, op 't felst doorgrieff.
Geef my deez' ruiker — als 't je blicke.

Ik kom, ik kom, enz.

Ik gaf den ruiker aan dien kwant,
Daar, zei ik hem, hy 's u geschonken.
Laet ik, sprak hy, met eigen hand,
Uw schoone leên daarmee doen pronken;

B

Stag

Staa my toe . myn lieve Perretti!
Dat ik dien op uw borstje zet!

Ik kom, ik kom, enz,

Ik stond het toe, uit malligheid,
Wyl ik hem toch niet kon weerftreeven;
Ach! sprak hy toen, myn lieve meid,
Mag ik u ook een zoentje geeven?
En eer ik eens had ja gezeid,
Gaf hy me een' zoen — wat stoutigheid!

Ik kom, ik kom, enz.

*Gedurende dezze aria, groot Guillot. Perrette,
welke hem eenigzins verachtend beantwoord.*

GUILLOT.

Goeden dag, juffrouw Perrette.

PERRETTE.

Ha! ha! goeden dag, monsieur Guillot. Wat zoekje?

GUILLOT.

Wat ik zoek? — Wijze hier niet wat rusten?

PERRETTE.

Wel neen ik: ik heb 'er den tyd niet toe.

GUILLOT.

Ei, maar één oogeblikje. Je bent zo haastig. Waar wilje zo vroeg naar toe?

PERRETTE.

Naar de markt, om myn melk te verkoopen. *(Zy zet haar' melkpot op den grond.)*

GUIL-

GUILLOT.

Om 'er melk te verkoopen! die olyke meid! en —
is je melk goed? mag ik ze wel reis proeven?

PERRETTE.

Wel neen je, toch niet. Dit is geen kost voor jouw
mond.

GUILLOT.

Ó! Verschoon me, juffrouw Perrette. Je ziet 'er zo
smaaklyk uit, dat je me trek geeft om van je melk te
drinken.

PERRETTE.

Ja, toch?

GUILLOT.

In ernst. Je bent nog witter dan je melk; maar je
bent zo zoet niet, dat scheelt veel. *(Ter zyde.)* 't is
een verduivelde aartige meid! *(Overluid.)* Sakkerloot!
byaldien we op zulk een' beer joegen, we zouden
hem niet doodschieten; maar we zouden hem tam ma-
ken en kunstjes leeren.

PERRETTE.

Zo loer je dan op een' beer? Wel, je ziet 'er ook
wel naar uit.

GUILLOT.

Ja, we loeren op een' beer, en we zellen hem van-
gen, dat beloof ik je. De ontmoeting van zulk een lie-
ve meid maakt de zaak zeker.

B 2

ARIA.

A R I A.

Zo ge op weg mogt tegenkomen
 (Zie my laarstmaal een sinjeur,
 Een oud wyf, of procureur,
 Dan moogt gy met reden f. broomen:
 't Onheil staat voor uwe deur.
 Maar ontmoet gy daarentegen
 Een lief bekje van een meid,
 Dat voorfpelt u heil en zegen,
 Vreugd en vergenoogzaamheid.
 'k Heb hiervan de klaarste blyk:
 Die sinjeur heeft groot gelyk:
 Het geluk is u bereid,
 My de vergenoogzaamheid.

P E R R E T T E.

't Geen je me daar zegt is zeer vleijend voor my.
 Ik wou je wel op dezelfde wyze antwoorden; maar ik
 verftaa me, by ongeluk, op geen complimenten

G U I L L O T.

Ik vraag ook naar geen complimenten; maar naar
 liefde.

P E R R E T T E.

Naar liefde! en dat voor jou?

G U I L L O T.

Ja, voor my.

P E R R E T T E.

Ik ben je dienaarfe, monsieur Guillot; maar je zelt
 voor deeze reis niet trekken.

G U I L.

G U I L L O T.

Wel, jemenie peet jannetje! wees maar zo spytig
 niet: je kent me nog niet; maar kyk me reis onder de
 oogen, dan zel je een' vogel zien, die 'er meer dan eene
 uit het nest heeft geligt.

D U O.

G U I L L O T.

Wanneer ik hier of daar een lieve meid mag vinden,
 Ben ik gelyk een vos, die hoenders wil verflinden.

Ik vel ze ras ter neêr;

Geen tegenftand kan baaten:

Zy moeten achterlaaten,

Voor 't minst, een poot of veêr.

P E R R E T T E.

Gelyk 't patrysje in 't woud den jaager kan bedriegen,
 Met op dees plaats te slaan en ginder op te vliegen;

Zo snel ik op de vlucht

Voor hen, die, onbezonnen,

My achten voor gewonnen:

Wat zegje van die klucht?

T E S A A M E N.

G U I L L O T.

P E R R E T T E.

De vos is loos van kop; 't Patrysje is snel in 't vliegen;
 Zyn prooi kan 't niet ontfappen: Geen vos zal 't licht bedriegen;
 't Patrysje is in den ftrop: Het voert de list in top;
 Hy zal het knappen, knappen, Het weet te vliegen, vliegen,
 En knappen 't gretig op. En vliegt recht tydig op.

B 3

P E R.

PERRETTE.

Kyk, Guillot, ik geloof dat je meer logens, dan hoenders knapt.

GUILLOT.

Laat me maar begaan, wanneer ik je eens in myn net kryg...

PERRETTE.

Ø! Ik laat me zo ligt niet vangen.

GUILLOT.

Het zou me toch drommels spyten, wanneer me zulk een lieve prooi ontvloog. Luister, Perrette, laat ons ernstig spreken. Ik heb zin in je, en asje wilt...

PERRETTE.

Wel nu?

GUILLOT.

Wel nu! — dan kan je myn vrouw worden.

PERRETTE.

Ha! ha! de vrouw van een' strooper!

GUILLOT.

Neen, van geen' strooper.

PERRETTE.

Wel nu dan, van een' jaager. — Je bent ook een lief brokje om myn man te worden!

GUILLOT.

Hoe dat? Wat schort me dan?

PERRETTE, hem beziende, en zyn kleèren met verachting aanraakende.

Wel — alles, naar 't my voorkomt.

GUIL-

GUILLOT.

Ø! Dat is men jaagers pak.

PERRETTE.

Ga je dan alle dagen op de jagt?

GUILLOT.

Bovendien weet je alles nog niet.

PERRETTE.

Hoe dat?

GUILLOT.

Ik zal men fortuin maaken.

PERRETTE.

Op welk een wyze?

GUILLOT.

We hebben het vel van den beer, welken wy schieten zullen, reeds verkocht, en by de leverig komen my zowel vyftig guldens toe, als men' makker, Colas.

PERRETTE.

Vyftig guldens! 't is ook wat schoons?

GUILLOT.

En wat heb jy dan, dat je zo spytig bent?

PERRETTE.

Wat ik heb? Wel! dat ik reeds bezit. (*Haar' melkpot vertoonende.*) En dan dit.

GUILLOT

Wel, dat 's een pot.

PERRETTE.

Ja, maar wat 'er in is?

B 4

GUIL-

GUILLOT.

Wel nu, dat 's melk. Wie weet of 'er wel voor vyf guldens aan waarde in is.

PERRETTE.

Neen; maar zy zal haar' interest weeten optebrengeu. Ik zou haar vooral de beerenhuiden die 'er in de waereld zyn niet willen ruilen, zelfs niet voor de uwe. Luister.

A R I A.

De melk uit deeze kan
Brenge ik straks aan den man:

Dus kryg ik geld by hoopen.

Wit zal ik daar mee doen?

*k Zal hondeid eijers koopen,

Dat's ieder ei een boen.

My dunkt, in waarheid, ja.

Zy loopen my reeds na.

Ha! ha! ha! ha! ha! ha!

Zy loopen my reeds na.

Die hoenders brengen my

Weér grooter winsten by.

Daarvoor koop ik een geit,

Die my veel kleinjes leit:

Dus heb ik, in één jaar,

Een koppel by elkaer.

My dunkt, enz.

En dan koop ik daarna,

Koe, paard, etceteta,

Die ik dan zelf zal leiden,

En brengen in de weiden.

Zy

Zy springen dan eens hier,

Dan daar, tot myn plezier.

My dunkt, enz.

Dus kryg ik geld en goed,

En vee in overvloed:

Groot en klein,

Is het myn.

Och! hoe bly zal ik zyn!

My dunkt, enz.

GUILLOT.

Hot indien je 't zo begrypt, dan zellen wy van onze beerenhuid ..

PERRETTE.

Maar je beer! je beer! Je hebt hem vooréerst nog niet, broerlief! en ik, ik heb myn melk. (*Zy neemt den melkpot in haare armen.*) Je weet het spreekwoord wel: Eén vogel in de hand is beter dan tien in de lucht. Vaarwel, Guillot. Zodra als je me gelyk op kunt bieden, zullen we malkander nader spreekken. Vaarwel, jaag gelukkig; maar, pas op, dat jy je kruid niet op de mosfen verschieft.

Zy vertrekt al zingende:

My dunkt, in waarheid, ja,

Zy loopen my reeds na.

Ha! ha! enz.

B 5

V T F

VYFDE TOONEEL.

GUILLOT, *alleen.*

Die otyke meid scheert den gek met me; maar —
ze is zuinig en doorziende. Zulk een vrouw zou een
schat op de waereid zyn! 't Is waar, myn uiterlyk voor-
komen is niet aantrekkelyk; maar wanneer de beer reis
dood is, zal ze wel wat bykomen. Zulke wolfjes wor-
den op zekeren tyd schapjes.

A R I A.

Jonge meisjes, op haar jaaren,
Zyn nog stuursch en onervaaren;
Zo men haar slechts aan wil raaken,
Zullen zy in gramchap blaaken:
„Wel foei! wel foei! myn heer,
„Gy kwest my in myn eer;
„Gy maakt my heel beschaamd;
„Weet dat dit niet betaamt.”
Maar trest het minnewicht
Haar met zyn' liefdeslicht,
Dan laaten zy zich vleijen,
En als de kindren leiën.
Zy zyn als jonge katjes,
Die we altyd dartlen zien,
En, speel men met die schatjes,
't Fluweelen poorje ons biën.

Z E S-

ZESDE TOONEEL.

GUILLOT, COLAS.

COLAS, *achter de schermen.*

Help! help! bergje! Guillot! bergje. De beer ver-
volgt mel

GUILLOT.

Ach! nu zyn we verlooren.

Hy klimt op een' boom.

COLAS, *op het tooneel komende, en ook op een'
boom willen e klimmen.*

Hemel! waar verberg ik my!

GUILLOT.

Hy zal ons verscheuren!

*De beer, die Colas vervolgt, verschynt.*COLAS, *zich op den grond werpende.*

Ach! ik ben dood!

GUILLOT, *op den boom.*

Help! help! Pieter! Klaas! Willem! help! help!
ach! arme Colas!

*De beer, naar Colas loopende, beruikt hem, en
draait hem eenige reizen om, verlaat hem ver-
volgens, en klimt tegen den boom; einde-
lyk weder naar Colas gaande, vertrekt
hy, zyn' kop schuddende.*

Verroer je toch niet. Hou je aefsem binnen. Hou je
als of je dood waart. Daar komt hy naar me toe. De
vraat!

vraat! hy zal ons te gelyk opflokken! — Colas! Colas! Daar gaat hy weér naar jou toe; hou je toch stil. — Komt 'er dan niemand om ons te helpen! — (*De beer vertrekt*) Wacht — hy gaat heen — hy is al weg. (*Hy klimt tot op de helft des booms naar beneden, maar klimt schielyk weér omhoog.*) wanneer hy reis weér kwam. — Neen, neen, hy gaat het groote bosch in. (*Hy klimt naar beneden.*) Colas! Colas! sta op! de beer is weg.

COLAS, *zyn hoofd ophoefende.*

Oeft!

Zy zien elkander, met een droevig gelaat, stilzwygende aan, geduurig achter zich omziende.

GUILLOT.

Sta dan op.

COLAS.

Ik kan niet meer.

GUILLOT.

Wel nu, goede makker!

COLAS.

Ja, makkers in ongeluk; — ik geloof dat 'er de duivel meê speelt: — komt hy daar niet weér? Ik beef.

GUILLOT.

Neen; hy zal niet weér komen; hy is te ver.

COLAS.

Zo ver niet, zo ver niet.

GUILLOT.

Hoe dat?

COLAS.

Hy kan niet meer loopen.

GUILLOT.

Wat duivel! heb je hem dan gekwetst?

COLAS.

Wis en zeker. Zag je dan niet dat hy op het schot liep?

GUILLOT.

Is het waar? Wel nou, dan is hy ons, dat verzeker ik je.

COLAS.

Hy is voor jou, asje wilt, want ik wil 'er niet meer meê te doen hebben.

GUILLOT.

Goed; maar hy is ons, dat zeg ik je. — Je hebt hem dan gekwetst?

COLAS.

Ja, zeg ik ommers.

GUILLOT.

Goed, goed. Ik ga al de honden, uit het dorp, by één zoeken, die zellen hem wel gaauw knaauwen; en ik beloofje, dat ik voor de honden niet zal onderdoen.

COLAS.

Loop jy maar heen, asje wilt. Ik voor my, ik meen hier te blijven.

Guillot vertrekt, en neemt zyn geweer mede.

Z E.

ZEVENDE TOONEEL.

COLAS, *alleen.*

Vaarwel, Guillot. Ik kan hem gerust vaarwel zeggen, want als hy 'er van af komt... Ik ben het toch gelukkig ontsnapt. Vervloekte beer! wanneer je van myn hand moet sterven, zei je nog lang leeven. — Maar ik mogt wel een veilige plaats zoeken. — Wil ik op een boom klimmen? Neen, de droes! dat zou hy me na doen; ik ben zo moê als een hond, en als men been reis uitglipte, — weg was ik. (*Hy ziet de hut.*) Ha! dit is men zaak. Dat is niet te hoog, en ik zal 'er op men gemak op liggen. Ik wil 'er myn' voorraad op brengen. (*Het eeten en drinken in zyn handen nemende.*) Laat de vyand nou komen, hy zal zen' man aan me vinden. (*Hy klimt op de hut.*) Is ze wel stevig genoeg? (*Hier vallen eenige steenen.*) Niet al te stevig. Ik ben 'er op. (*Hy laat zyn' hoed vallen.*) Hou! men hoed! — laat hem liggen. Gortelinge! dat is een kostelyk bed. — Braaf! (*Hy beschouwt de vles.*) Is 'er nog wat in? ja; — laat ons dan drinken, tot tydskorting.

Hy legt zich neder, en spreekt het volgende als iemand, die, half dronken zynde, in slaap valt.

By men ziel! die Guillot, — is voorziende. — Is 'er niet meer in de vles? — Ik weet niet wat me schort; maar men hoofd draait me. — Ach! de schrik — de

ver-

vermoedheid — de wyn — ja — ik beklag, Guillot. Maar men vyftig guldens; — 't is toch wel afgesproken: — we zellen as broêrs deelen, — omdat — in 't end — ja — dat 's recht.

AGTSTE TOONEEL.

COLAS, *op de hut*; PERRETTE.

PERRETTE, *weenende, en het oor van den gebroken pot in de hand houdende.*

Wat ben ik ongelukkig! myn moeder, ach! myn moeder! Wat zal ze zeggen? Ik darf niet weêr t'huis komen.

A R I A.

Helaas! helaas! wat alledroevigst lot!

Ach! Perrette, ach! arme Perrette!

Myn arme pot!

Daar ik op u al myn vertrouwen zette,

Zyt gy, helaas! wat ongeluk!

Tot myn verdriet, geheel aan stuk,

Vergeeffche hoop! zie hier myn lot:

Ik heb het oor slechts van myn' armen pot!

Vaarwel myn kalven en myn koeijen,

Myn schaapen rammen, os, en paard:

Vaarwel myn vee, my lief en waard!

O Kuikens! die ik uit w u broeijen,

Onnozel vee, ach! welk een spyt!

Gy zyt reeds dood, eer gy geboren zyt.

Daar zie ik Guillot komen; ik heb hem daareven

uit-

32 DE TWEE JAAGERS EN HET MELKMEISJE,
uitgelagchen. Wanneer hy me ziet, zal hy zich wree-
ken. — Maar — wat ziet hy 'er vermoeid uit. —
Hy schynt gestoort te zyn. Ik wil my verschuilen, om te
hooren wat hem schort.

Zy verbergt zich achter het geboomte.

LAATSTE TOONEEL.

COLAS, *op de hut*, PERRETTE, *verscholen*;
GUILLOT.

GUILLOT.

Ik ben buiten men' aefem — ik kan niet meer! Ver-
vloekt handwerk! duivelsche beer! ik ben aan flenters!
men beenen en kleeren heb ik half in de struiken gelaan-
ten — Colas! hei! Colas! (*Hy ziet den hoed liggen.*)
Och! de beer heeft hem opgeslokt; hy heit de honden
opgeslokt; hy dacht my op te slokken; hy zou den dui-
vel opflokken. — Het is met me gedaan daar blyft,
voor my, niets overig — dan de dood. — En wat
doe ik op de waereld. — Ik zal toch in 't kort van
honger moeten sterven. — Van honger te sterven ter-
wyl 'er een korter weg is. — Had ik nou men snaphaan
by de hand. — Maar den riem heb ik nog behouden
— die kan me van dienst zyn: — Kom, met lusten;
beter een korte, dan een lange dood.

*Hy neemt een stuk houts, waarmede hy een spyker
in den muur wil slaan, waardoor de hut instort,
en Colas op hem valt.*

TRIO.

TRIO.

COLAS. GUILLOT. PERRETTE.

Daar val ik. Steen en muuren, Wat avontuuren!
Steen en muuren, 't Valt all' op my. Steen en muuren,
't Valt all' op my. 't Valt all' op my. 't Valt all' ter nedr.
Ai! ai! ai! ai! Ai! ai! ai! ai! Ha! ha! ha! ha!
Sia my by. Sia my by. Hy wenschte zyn dood,
En kan niet een' tloor,
Hoe klein ook, verduu-
ren.

'k Heb me overal be- Men arm is heel aan
zeerd. stuk.

Vervloekt zy de woo- Vervloekt zy de woo-
ning! ning!

Pet doet my zeer. Het doet my zeer. Ha! ha! ha! ha!

Hi! hi! hi! hi! Hi! hi! hi! hi! Ach arme lien,

Ik kan niet meer. Ik kan niet meer. 'k Beklaag u zeer.

PERRETTE.

Wel nu, Guillot, heb je fortuin gemaakt?

GUILLOT.

Je ziet, Perrette, dat my alles mislukt, zelfs wan-
neer ik me verhangen wil.

COLAS.

Men arme vyftig guldens!

GUILLOT, *tegen Perrette.*

Heb toch medelyden met een' armen duivel. Trouw
me uit barmhartigheid, al waar'ik je van geen' anderen
dienst, dan om de schaapen te hoeden, die je krygen
zult.

C

PER-

PERRETTE.

Myn schaapen! die zyn ver te zoeken. — Ach, Guillot! ik ben zo ongelukkig als jy! — Myn melkpot.

GUILLOT.

Wel nu?

PERRETTE, *hem het oor van den pot wysende.*
Daar zie je hem.

GUILLOT.

Hy is gebroken. Nu zyn we kamp. Jy hebt niets, en ik heb niets. Gortelinge! we moesten onze nietjes by mekaer leggen of 'er mischien nog een watje van woude komen.

COLAS.

Men arme vyftig guldens!

GUILLOT, *tegen Colas.*

Zwyg stil, je bent een rechte huilebalk! (*Tegen Perrette.*) Zie, ik ben een goede stumpert, neem myn voorslag aan, het zal je niet rouwen.

PERRETTE.

A R I A.

Gy zegt, ik zal gelukkig waezen

Zo ik u trouw; — maar, lieve vrind.

Gy ziet hoe ons de hoop verblind,

En zulk een proef geeft stof tot vreezen.

Die op fortuin te zeker bouwt,

Zoekt haar vergeefs; ze ontwykt zyne oogen.

Hy, die op 't wuft geluk vertrouwt,

Word dikwyls in zyn hoop bedrogen.

COLAS.

Ja, dat is wel waar.

GUILLOT.

Waar bemoei jy je toch meê? laat ons met rust.

COLAS.

't Is juist iets, dat me straks door iemand gezeid wierd, die nooit gelogen heeft.

GUILLOT.

En wie is die iemand? Je bent toch een rechte uilskuiken!

COLAS.

Wie hy was?

GUILLOT.

Ja.

COLAS.

De beer.

GUILLOT.

De beer! heeft de beer met je gesproken?

COLAS.

Ja; hy heeft me iets in 't holletje van men oor ingeluisterd.

PERRETTE.

Wel nu, dat moet iets kluchtigs zyn.

GUILLOT.

En wat heeft hy je dan ingeluisterd?

COLAS.

Ho! hy heeft my iets gezegd, dat ik al men leven zal onthouden.

VEAUDEVILLE.

COLAS.

Ik lag, gelyk een blad, te heeven,
 Op deeze plaats, waar ik hans sta:
 Sta op, sprak hy, ik schenk u 't leven,
 En gun u deeze reis genaë;
 Gy ziet, hoe zeer 't u heeft verdrotten,
 Dat ydle hoop — niet veel beduid.
 Verkoop nooit weêr de beerenhuid,
 Voor dat de beer is doodgeschoten.

GUILLOT, tegen Perrette.

De hoop daar wy te veel op bouwden,
 Is nu, helaas! in rook vergaan.
 Ik hoop de les altyd te onthouden,
 Die ons de beer heeft doen verstaan.
 Perrette, ik ben genoeg gewroken:
 Gy lagchte straks — om onze huid;
 En ik, ik lagch u heden uit,
 Omdat uw melkpot is gebroken.

PERRETTE.

Gy ziet hoe onze ontwerpen vlotten:
 Ik ben net even ryk als jy;
 Laat ons elkaer dus niet bespotten:
 De ramp treft u, zowel als my.
 Wy zien het nut daaruit gesprooten,
 Dat ydle hoop — niet veel beduid.
 Verkoop nooit weêr de beerenhuid,
 Voor dat de beer is doodgeschoten.

CHOOR.

C H O O R .

't Lot is een spel:
 Dan is 't genegen.
 En dan weêr tegen.
 De beer sprak wél.

E I N D E .

RECEIVED

CHORD

THE
...
...
...

...